

JAARVERSLAG 2017

OLO VZW

Inhoud

VOORWOORD	4
ONZE VISIE	6
ONZE ORGANISATIE	8
KERNCIJFERS	11
BASISSCHOOL GAAT VOOR VERNIEUWING	16
MFC: INSPRAAK VIA DE JONGERENRAAD	22
WANDEL JE FIT: INCLUSIEF SPORTIEF	27
AMBULANTE EN MOBIELE BEGELEIDING	30
INCLUSIEVE KINDEROPVANG TIERLANTIJN WORDT GROTE SPELER	35
VERWACHTINGEN VOOR 2018	40

VOORWOORD

Voorwoord

Beste lezer,

Ook in 2017 zaten we in OLO vzw niet stil.

In dit jaarverslag lichten we een tip de sluier...

We beschrijven enkele van onze belangrijke verwezenlijkingen.
Het zijn stuk voor stuk illustraties van zaken waarvoor OLO vzw wil staan.

Wij zijn een waardegedreven sociale onderneming die inzet op het beantwoorden van maatschappelijke noden.

Ons relatief jong departement kinderopvang bewijst dat.

Wij zetten volop in op innovatie.
Ons pilootproject in TRIOLO is hier een 'schoolvoorbeeld' van.

Wij geloven heel sterk in krachten van mensen. Onze mobiele begeleiders bewijzen dit dag na dag.

Wij dromen van een inclusieve samenleving waarin IEDEREEN meetelt.
Hopelijk kunnen we u meenemen in onze visie op ondersteuning.
Zij kleurt ons handelen.

Namens alle medewerkers die OLO vzw maken, wens ik u boeiende leesmomeneten met dit jaarverslag.

Jean-Pierre Van Baelen
Algemeen directeur

ONZE VISIE

Onze visie

ONZE ALGEMENE MENSVISIE

We vinden onze inspiratie in het humanisme en pluralisme:

Iedere mens is uniek. We geloven in de krachten en mogelijkheden van elke mens om vrij te denken en zelf keuzes te maken. We stellen de eigenheid van de ander centraal. De mens is een sociaal wezen. Relaties met anderen doen iemands persoonlijkheid ontwikkelen.

We benaderen mensen vanuit een fundamenteel respect. Iedereen kan leren en groeien in zijn tempo en volgens zijn mogelijkheden.

Gerespecteerd worden, greep hebben op het eigen leven en maximaal deelnemen aan de samenleving zorgt voor meer levenskwaliteit.

ONZE VISIE OP ONDERSTEUNING

Op maat en emancipatorisch

We vertrekken vanuit de vraag of een nood van de cliënt en stemmen onze ondersteuning hier continu op af. Cliënten zijn gelijkwaardige partners. We vertrekken vanuit hun krachten en mogelijkheden. We ondersteunen onze cliënt om zijn leven zélf in handen te nemen.

Betrokken en warm

Vanuit een betrokken, aandachtige interesse gaan we in dialoog met onze cliënten. We bouwen een warme en respectvolle relatie uit. We ondersteunen en helpen waar nodig en wanneer mogelijk zetten we een stap terug of opzij.

Doelgericht en systematisch

We stellen samen met onze cliënten doelen voorop om aan te werken. Ook op organisatie-niveau werken we aan vooropgestelde doelen om ons aanbod te optimaliseren. Dit is een continu proces van plannen, uitvoeren, evalueren, bijsturen én borgen. We zetten hierbij onze middelen en medewerkers efficiënt in.

Contextgericht en via gedeelde zorg

We kijken steeds naar cliënten vanuit hun verbondenheid met hun netwerk. We werken samen met en versterken het netwerk.

Vanuit de noden en mogelijkheden van cliënt en netwerk delen we de zorg met mantelzorgers, vrijwilligers, andere lokale en regionale partners in de algemene of meer gespecialiseerde hulp- en dienstverlening.

In functie van de doelgroep bouwen we zorgcircuits uit.

Naar een inclusieve samenleving

Cliënten zijn volwaardige burgers in onze samenleving met dezelfde rechten en plichten. We ondersteunen hen in het deelnemen aan de samenleving. We nemen ook initiatieven om de toegankelijkheid van de samenleving en een positieve beeldvorming rond mensen met een beperking te bevorderen.

Wetenschappelijk onderbouwd en vernieuwend

We gebruiken methodes en technieken die hun doeltreffendheid hebben bewezen. We zoeken hiervoor actief samenwerking met kenniscentra: universiteiten en hogescholen.

We werken aan antwoorden op nieuwe vragen en zoeken naar nieuwe methoden om onze visie op ondersteuning te realiseren.

In een lerende organisatie

We ondersteunen de competentie en motivatie van onze medewerkers. Via vorming en door van elkaar te leren, groeit onze expertise om de beoogde hulp- en dienstverlening te realiseren en flexibel te kunnen inspelen op veranderende noden.

ONZE ORGANISATIE

Onze organisatie

OLO vzw is een sociale onderneming, actief binnen kinderopvang, welzijn, onderwijs, gezondheid en gezin.

Ons centrum begeleidt en ondersteunt kinderen, jongeren, volwassenen en gezinnen.

Wij bieden buitengewoon basisonderwijs aan aan 210 kinderen. En we organiseren ook inclusieve kinderopvang, met 6 inclusieve kinderdagverblijven, 6 locaties voor buitenschoolse opvang en zomeropvang voor kinderen van medewerkers én kinderen met een beperking.

Ons centrum ondersteunt en begeleidt 650 kinderen, jongeren en hun gezinnen met zeer uiteenlopende noden, gaande van weinig intensief aan huis tot zeer intensief residentiële.

Verder ondersteunen we een 350 volwassenen met een handicap. Ook hier bieden we mobiele ondersteuning, dagbegeleiding en residentiële verblijf aan.

Samen met onze cliënten en leerlingen (en hun omgeving), streven we naar meer levenskwaliteit in alle domeinen van hun leven. Hun vraag stuurt ons handelen. We willen dat ze zich kunnen ontplooiën en greep hebben op hun situatie.

We werken aan een inclusieve samenleving waarin ook mensen met een beperking of sociaal kwetsbaren vanzelfsprekend een volwaardig burger kunnen zijn en actief deelnemen aan het maatschappelijk leven.

We spelen in op maatschappelijke behoeften in een voortdurend veranderende omgeving. We zetten in op vernieuwing en samenwerking.

We zijn erkend en gesubsidieerd door het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap, het Agentschap Jongerenwelzijn, het Departement Onderwijs en Vorming en Kind en Gezin.

VOOR WIE HEBBEN WIJ EEN AANBOD?

BABY'S EN PEUTERS in onze inclusieve kinderdagverblijven

KINDEREN IN DE BUITENSCHOOLSE OPVANG

KINDEREN IN HET BUITENGEWOON BASISONDERWIJS:

- + type BA
- + type 3
- + type 9

KINDEREN EN JONGEREN met een:

- + vermoeden van een beperking of een ontwikkelingsrisico
- + gedrags- en/of emotionele stoornis
- + ontwikkelingsstoornis zoals autisme-spectrumstoornis
- + leerstoornis

al dan niet in combinatie met een normale begaafdheid of een lichte tot matige verstandelijke beperking.

VOLWASSENEN met een:

- + gedrags- en/of emotionele stoornis
- + ontwikkelingsstoornis zoals autisme-spectrumstoornis
- + motorische beperking
- + zintuiglijke beperking
- + meervoudige beperking
- + niet-aangeboren hersenletsel

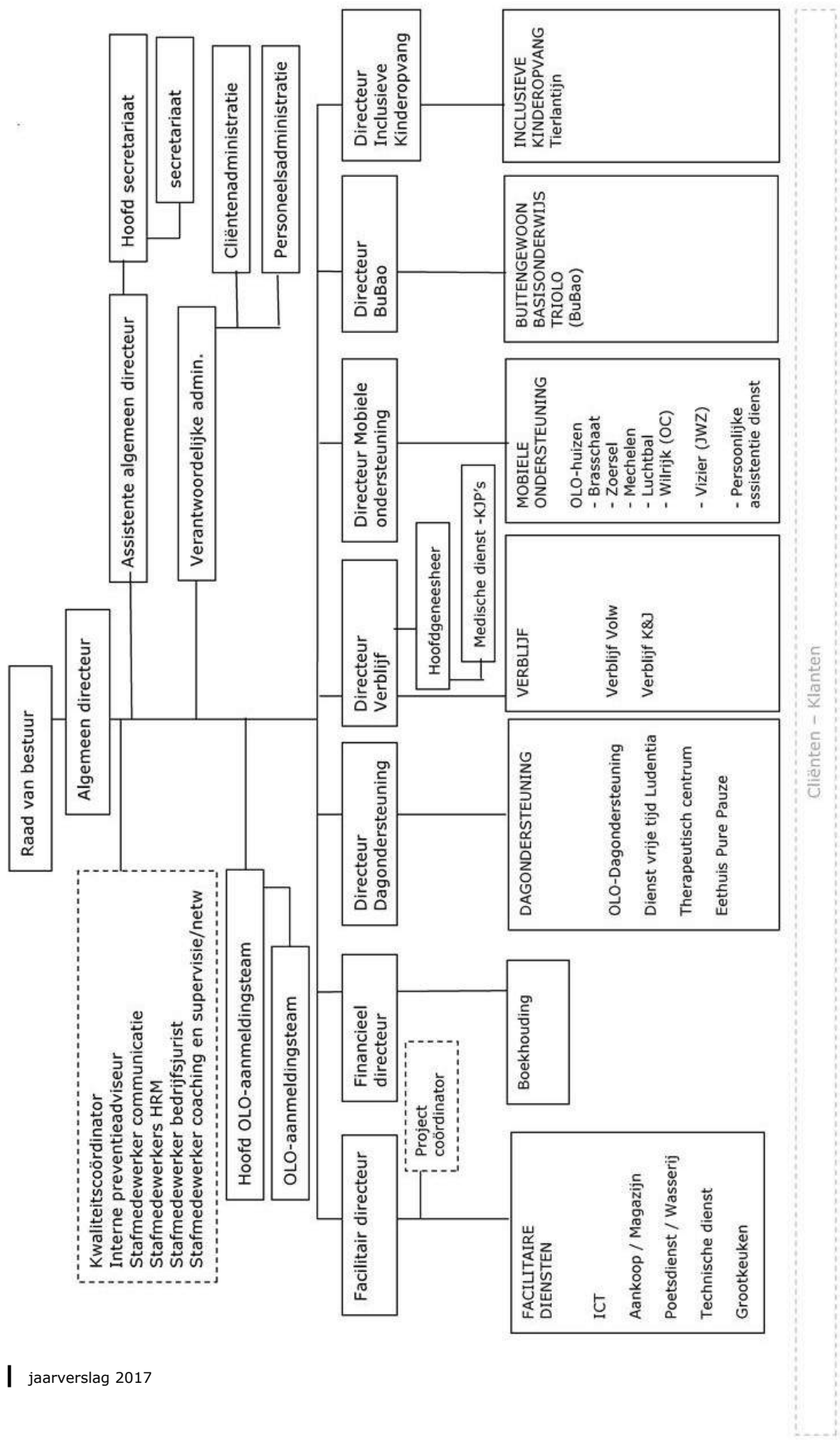
al dan niet in combinatie met een normale begaafdheid of een lichte tot matige verstandelijke beperking.

VOLWASSENEN met vragen rond psychosociale problemen.

GEZINNEN:

- + gezinnen met opvoedingsvragen
- + gezinnen met zorgbehoeften
- + gezinnen in crisis

ORGANIGRAM

KERNCIJFERS

Kerncijfers

EEN OVERZICHT VAN HET AANTAL BEGELEIDINGEN IN 2017, PER AFDELING:

AFDELING	AANTAL BEGELEIDINGEN
TIERLANTIJN	
KINDERDAGVERBLIJVEN	321 kinderen (jaarbasis) op 143 voltijdse plaatsen
BUITENSCHOOLSE OPVANG	1527 kinderen (jaarbasis) op 295 plaatsen voor voltijdse capaciteit
ZOMEROPVANG KINDEREN MEDEWERKERS	93 kinderen bezochten de zomeropvang, op 40 plaatsen voor voltijdse capaciteit
BASISSCHOOL TRIOLO (2017-2018)	220 (telling op 1 febr 2018)
TYPE BASISAANBOD	107
TYPE 9	49
TYPE 3	64
AMBULANTE EN MOBIELE BEGELEIDING	1136
VERBLIJF	327
KINDEREN EN JONGEREN	217
VOLWASSENEN	110
DAGONDERSTEUNING	116
KINDEREN EN JONGEREN	35
VOLWASSENEN	81
PA- DIENST	20 + 8 knelpuntdossiers
LUDENTIA VRIJETIJDSBEMIDDELING	338
VRIJETIJDSAAANBOD	303
VRIJETIJDSBEMIDDELING	35

ENKELE GEGEVENS OVER HET AANTAL MEDEWERKERS BIJ OLO VZW:

Op 31 december 2017 waren er 575 medewerkers in dienst. In dit cijfer is iedereen meegeteld, ook medewerkers van wie de arbeidsovereenkomst langdurig geschorst is en waarvoor een vervanger is aangeworven.

De duidelijke toename ten opzichte van vorig jaar heeft te maken met uitbreiding van de werking.

In de loop van 2017 zijn er in totaal 730 verschillende medewerkers in dienst geweest (inclusief 46 jobstudenten).

Er kwamen 156 medewerkers nieuw in dienst (exclusief jobstudenten)

- + 54 medewerkers met tijdelijke contracten (exclusief jobstudenten)
- + 102 medewerkers met een contract van onbepaalde duur

Van de 156 werknemers die nieuw in dienst kwamen, waren er 52 via overnameovereenkomst in het kader van fusie.

108 medewerkers gingen uit dienst: (exclusief jobstudenten)

- + 5 medewerkers gingen met pensioen
- + 1 medewerker verliet de organisatie wegens medische overmacht
- + 2 medewerkers zijn overleden
- + 65 medewerkers namen zelf ontslag of gingen in onderling akkoord uit dienst
- + 11 medewerkers werden ontslagen
- + 24 medewerkers hun tijdelijk contract liep af (exclusief jobstudenten)

TOT SLOT NOG WAT CIJFERS OVER ONZE OPVOEDINGSWINKELS:

Opvoedingswinkels Brasschaat, Hoogstraten en Zoersel

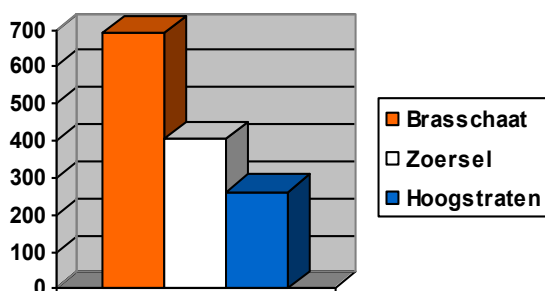
In totaal waren er in de drie winkels en alle opvoedingspunten samen **1722** contacten. Dat zijn er een pak meer dan in 2016.

Dat grote verschil valt grotendeels te verklaren door een andere (nauwkeuriger) manier van registreren.

In de opvoedingswinkel van **Brasschaat** vonden er **691 contacten** plaats.

In **Zoersel** waren er **406** contacten.

In Hoogstraten tenslotte waren er 263 contacten.

Opvoedingspunten

Het aantal beschikbare uren voor opvoedingsondersteuning verschilt van gemeente tot gemeente. Daarom geeft het geen juist beeld om absolute aantallen over de gemeentes heen te gaan vergelijken.

We zien in elke gemeente een stijging van het aantal contacten, behalve in Kapellen waar dat aantal gelijk bleef aan dat van 2016.

REGIO BRASSCHAAT	2016	2017
ESSEN	12	36
KALMTHOUT	16	36
KAPELLEN	26	26
SCHOTEN	13	47
STABROEK	21	59
WUUSTWEZEL	11	25
TOTAAL	99	229

REGIO ZOERSEL	2016	2017
SCHILDE	16	32
ZANDHOVEN	25	38
WIJNEGEM	11	12
TOTAAL	52	82

REGIO HOOGSTRATEN	2016	2017
MALLE	8	14
MERKSPLAS	19	37
TOTAAL	27	51

Aard van de vragen

We maken bij vragen voor pedagogisch advies een inschatting van de zwaarte of de intensiteit:

- + opvoedingsvraag
- + Opvoedingsspanning
- + Opvoedingscrisis
- + Opvoedingsnood

In 16% van de situaties is de reden waarom ouders binnenstappen, een opvoedingsvraag. Vorig jaar bedroeg dit nog slechts 9%. We vinden het een goede zaak dat mensen al contact zoeken voor een situatie verandert in een groter probleem.

In 48% van de situaties die besproken worden, scoren de medewerkers 'opvoedingsspanning'. Dit ligt in dezelfde lijn als vorig jaar.

19% van de vragen betreft een escalerend probleem of opvoedingscrisis.

In 4% van de situaties is er zelfs sprake van een 'opvoedingsnood'. Het betreft ernstige situaties waar verdere hulpverlening geïnstalleerd dient te worden.

Lezingen en vormingsavonden

De (gratis) lezingen en vormingen van de opvoedingswinkels en -punten scoren nog steeds goed. In totaal woonden **1418 mensen** in 2017 een lezing bij. Dat zijn er wel zo'n 200 minder dan in 2016, wat een recordjaar was.

Vormingen in regio Brasschaat: 604 deelnemers

PLAATS	THEMA	DATUM	AANTAL
Schoten	De ADHD wildernis	16/02	45
Essen	Een eigen willetje	09/03	30
Kapellen	Een huis vol gevoelens	20/03	69
Brasschaat	Opendeur autisme	30/03	50
Brasschaat	Trainingsreeks: Zet mij even op pauze	18/04	16
Hoevenen	How 2 talk 2 kids	24/04	75
Wuustwezel	Zeven wegwijzers voor drukbezette ouders...	08/05	34
Kalmthout	Stress bij kinderen	08/06	86
Brasschaat	Trainingsreeks: Zet mij even op pauze	09/10	14
Brasschaat	Voeden? Nee...op-voeden	17/10	25
Hoevenen	Huilbaby's en driftige peuters	18/10	20
Kalmthout	Als klein kinderen groot worden...	° 23/10	15
Wuustwezel	De kaarten van je leven	07/11	85
Essen	Slaap zacht! Hulp voor ouders van moeilijke slapers	15/11	11
Kapellen	Goed genoeg ouderschap	20/11	29

Vormingen in regio Hoogstraten: 354 deelnemers

PLAATS	THEMA	DATUM	AANTAL
Malle	Met flair naar het secundair	08/02	25
Hoogstraten	Triple P dag 1		22
Hoogstraten	Triple P dag 2		25
Hoogstraten	Triple P dag 3		24
Hoogstraten	GLASShelder	27/03	47
Malle	Eigen baas over je gedachten	26/09	35
Baarle-hertog	Praten met je kind over seksualiteit	16/10	20
Hoogstraten	Ikandanie	22/11	120
Merkspas	Zeven wegwijzers voor drukbezette ouders	29/11	36

Vormingen in regio Zoersel: 460 deelnemers

PLAATS	THEMA	DATUM	AANTAL
Wijnegem	Kinderen en opruimen	26/01	13
Malle	Met flair naar het secundair	08/02	25
Zoersel	Als kleine kinderen groot worden...	28/03	10
Zandhoven	Tics en dwanghandelingen bij kinderen	02/05	52
Zoersel	Binge drinken bij jongeren	17/05	18
Brecht	Alleen ouder zijn	13/06	11
Schilde	Help, mijn kind "moet" op kamp!	15/06	2
Wijnegem	Pubers: een spurt (met hindernissen) naar volwassenheid	07/12	55
Zoersel	Zintuigelijke prikkelverwerking bij autisme	26/10	30
Zandhoven	Hooggevoeligheid	07/11	122
Zoersel	Weerbaarheid bij kinderen	09/11	32
Brecht	Mindfulness voor jonge ouders	04/12	18
Schilde	Geweldloze communicatie	19/12	72

buitengewone basisschool TRIOLO:

een nieuwe naam, een nieuw gebouw, een nieuw project

Basisschool TRIOLO: een nieuw gebouw, een nieuwe naam

Op vrijdag 19 mei 2017 stond onze buitengewone basisschool volop in de belangstelling.

**Daar hadden ze niet één, maar 2 goede redenen voor:
de opening van een nieuw schoolgebouw en de bekendmaking van hun nieuwe naam:
bubao Remi Quadens is buitengewone basisschool TRIOLO geworden.**

EEN NIEUW GEBOUW

Om te beginnen was er dus de opening van het nieuwe schoolgebouw, een goed jaar na de eersteinlegging. Het gebouw oogt niet alleen erg mooi, maar is ook heel bijzonder qua concept, legt directeur Hilde Swinnen uit.

Hilde: Uniek aan dit gebouw is dat niet elke klas op zijn eigen eilandje zit. Het leent zich perfect om klasdoorbrekend te werken: zo zijn er bijvoorbeeld verbindingen tussen alle lokalen, zodat de kinderen overal naartoe kunnen. We stappen in dit gebouw af van het principe dat één leerkracht verantwoordelijk is voor één klas.

Dit gebouw moet een soort 'dorp' worden, waarin de kinderen zich goed voelen en waar wij allemaal samen voor hen verantwoordelijk zijn.

In de klasjes zelf zit de leerkracht, door de vorm van het lokaal, ook echt tussen de kinderen. Lesgeven vanop een trede vooraan kan hier echt niet.

En wat heel bijzonder is aan de klassen: ze hebben allemaal een eigen privétuintje. Bij mooi weer schuiven we gewoon de grote ramen open en zijn we één met de mooie groene omgeving, die op zich ook weer rust biedt.

Het is ook de bedoeling dat de kinderen hun eigen klastuintjes onderhouden.

Er is zelfs ook nog een heuse buitenklas: een klas onder een grote luifel, die ook bij regenweer gebruikt kan worden. Binnen en buiten lopen in dit gebouw naadloos in elkaar over.

De grote centrale ruimte, ons 'amfitheater', kan perfect gebruikt worden voor voorstellingen of bijeenkomsten, maar evengoed maken

we er een geluidsarme, knusse snoezelruimte van door de gordijnen rondom dicht te trekken.

Wat veel mensen ook zal verbazen in een lagere school, is de grote keuken met de meest moderne apparatuur. Hier zullen de leerlingen kookles krijgen. Koken kan de zelfredzaamheid van deze kinderen vergroten, als ze maar goed en duidelijk uitgelegd krijgen hoe alles werkt. Waar kan je dat beter leren dan op school? Een beetje wegwijs geraken in de keuken is trouwens een prima voorbereiding op de middelbare school, want veel van onze leerlingen stromen door naar het technisch of beroepsonderwijs. Om diezelfde reden hebben we ook een mooie techniekruimte in het gebouw.

EEN NIEUWE NAAM

Tijdens de opening maakte de school ook haar nieuwe naam bekend: 'Remi Quadens' is 'TRIOLO' geworden. Een naam met een mooie betekenis, zo vertelt Hilde nog:

'Tri' verwijst naar de 3 basiswaarden waarrond de school wil werken:

- + We zien je talent
- + We horen je vraag
- + We voelen ons goed

Het tweede deel van de naam, 'OLO', verwijst uiteraard naar onze grote organisatie waarin de school is ingebed.

Bij deze nieuwe naam hoort ook een nieuw logo. Meester Peter maakte het ontwerp en dat werd daarna verder gestileerd door een grafisch ontwerpster.

De boom in het logo staat symbool voor de visie van TRIOLO:

- + TRIOLO wil een school te zijn waar kinderen zich maximaal kunnen ontplooiën.
- + Samen groeien is voor ons de essentie van kwaliteitsvol onderwijs.
- + Ieder kind krijgt de kans om op zijn/haar eigen tempo nieuwe vaardigheden en kennis op te doen. Het is een belangrijke opdracht van de school om de omgeving te creëren waarin dit mogelijk wordt.

Een boom heeft net als een kind heel wat nodig om goed te kunnen groeien.
Een vruchtbare bodem, veel licht, water...

TRIOLO tracht voor de kinderen een klimaat te scheppen waarin ze kunnen groeien en ontwikkelen en vooral ... waarin ze zich veilig en goed voelen.

Pilootproject: op weg naar een slimme schoolorganisatie

'Wie wil samen met mij dromen?' Het was een ietwat verrassende vraag die de leerkrachten van TRIOLO van hun nieuwe directeur Hilde Swinnen kregen. Met die vraag wilden ze nadenken over hoe een 'droom'school eruit ziet: een school waar iedereen elke dag energie opdoet, in plaats van die kwijt te raken, door onder meer een andere manier van organiseren.

Het werd de aanzet voor een pilootproject met 5 leerkrachten en 35 leerlingen in januari 2017. Een geslaagd project, kunnen we besluiten: de 'goesting' spat eraf...

Directeur Hilde Swinnen licht toe:

Ons uitgangspunt was: 'wat maakt dat mensen soms geen goesting meer hebben, dat ze zich niet ondersteund weten, het gevoel hebben 'op' te zijn?'

Logischerwijs koppel je daar dan ook de vraag aan: 'hoe kunnen we ervoor zorgen dat mensen wél weer goesting krijgen?'

Het antwoord vonden we onder meer in een andere manier van organiseren en van taakinhoud.

'Wie wil samen met mij dromen' was een oproep om samen na te denken over een anders georganiseerde school. 'Hoe ziet een droom-school, een ideale school eruit voor leerlingen en leerkrachten?'

Met 15 collega's begonnen we te dromen. Eerst zonder rekening te houden met realiteit die in de weg kan zitten.

Daarna stelden we voorzichtig een aantal doelen voorop:

- + We willen ons sterker maken.
- + We willen meer samenwerken, elkaar ondersteunen, ons zo veiliger voelen en positieve energie voelen.
- + We willen meer in team werken om aan de onderwijs- en ondersteuningsbehoeften van de kinderen tegemoet te kunnen komen.
- + We willen vertrekken van de talenten van de leerkrachten zodat ze kunnen doen waar ze goed in zijn en wat ze graag doen.
- + We willen, vertrekkend van deze talenten, complementaire teams samenstellen.

- + We willen meer variatie brengen in de werkvormen en de juiste werkvorm kiezen bij elk leerdoel.
- + We willen rust creëren voor leerlingen en medewerkers.
- + we willen een organisatievorm die beter en meer flexibel inspeelt op de individuele noden van de kinderen.

Om deze doelen te bereiken, werden tegelijk een aantal denkkaders uitgezet:

- + De kernopdrachten binnen onderwijs
- + De bestaande wetgeving
- + Onze schoolvisie
- + Respectvolle basishouding
- + Nieuwe Autoriteit

Pilootproject van start

Dromen werden concreter.

In januari 2017 stelde ons groepje 'dromers' een competentieprofiel op: wat is belangrijk opdat 5 mensen als compatibele groep aan de slag kunnen gaan?

Essentiële kenmerken bleken: mondeling communiceren, samenwerken, flexibiliteit en visie ontwikkelen.

Daarnaast was ook besluitvaardigheid belangrijk, net als kwaliteitsvol werken, plannen en organiseren en creativiteit.

Via een online persoonlijkheidstest, een competentiespel en een groepsgesprek kwam de groep zelf tot vijf medewerkers (4 leerkrachten en 1 logopediste) die het pilootproject verder uitwerkten.

Ze kwamen geregeld samen, verdiepten zich in de kaders, planden en organiseerden, gingen op bezoek in een school die net begonnen was met zelfsturende teams...

Het pilootteam deed veel zelf, de directie sprong bij als de groep het vroeg.

Er werd gekozen om met een 30-tal leerlingen te werken, uit de oudste groep vóór het jaar dat ze in de groep schoolverlaters zouden zitten.

Meer dan de leeftijd waren het ontwikkelingsniveau, de persoonlijkheid en de ondersteuningsbehoeften richtinggevend. Uiteindelijk kwamen er voor de start 22 kinderen met een attest 'basisaanbod' en 12 met een attest type 3 uit de bus.

Concrete uitwerking

Vanaf september 2017 ging het pilootproject effectief van start. De groep leerlingen met de vijf medewerkers nam zijn intrek in een gebouwtje van Tweelingen, ondertussen omgedoopt tot 'Duim' (van Duim en Pluim).

Het medewerkersteam is zelfsturend, werkt vanuit de visie en binnen de kaders.

Samen zijn ze verantwoordelijk voor de leerlingen, streven ze de individuele doelstellingen na. Het team staat in voor de werking: voor alle lessen en activiteiten met die leerlingen en voor alle regeltaken die hiermee verband houden. Enkel niet-confessionele zedenleer (NCZ) wordt door een collega buiten het project gegeven. Tijdens deze lessen zijn de pilootmedewerkers 'kindvrij' en is er teamoverleg.

De leerkrachten werken samen en kunnen op elkaar terugvallen op didactisch, organisatorisch en emotioneel vlak. Expertise wordt gedeeld binnen het team, zowel tijdens overlegmomenten als in de praktijk (co-teaching!).

Routine en rustmomenten zijn heel belangrijk in de werking. Deze momenten herhalen zich dagelijks zodat de kinderen hier veiligheid en duidelijkheid uit halen.

Bij het begin en einde van de dag en voor en na elke speeltijd zijn er routinemomenten. Het zijn momenten met een vaste 'agenda' zoals: het maken van de ochtendtaak, invullen van de agenda, koek- en drankmoment, ... Ook spanningen of probleempjes uit de speeltijd kunnen worden uitgepraat en opgelost.

Elke leerling heeft een **ankerklas**, met zijn eigen bank, plekje, juf/meester.. Hier kunnen de kinderen tijdens de routinemomenten terugvallen op hun eigen stekje en krijgen ze lessen als taal- en taalbeschouwing, schoonschrift, Frans,... Tijdens deze (nog vrij klassieke) lessen worden diverse werkvormen gehanteerd: klasgesprek, informatie aanreiken, samen denken-doen, individueel, per twee of in kleine groepjes oefenen ,...

Voor de vakken wereldoriëntatie, muzikale vorming en sport wordt de ganse groep in twee verdeeld, rekening houdend met de individuele vaardigheden (algemene kennis, grove en fijne motoriek,...) van de kinderen. Leerlingen kunnen steeds van groep wisselen. Deze lessen worden telkens door twee leerkrachten gegeven (co-teaching).

Voor spelling, getallenkennis en bewerkingen worden de leerlingen in groepjes verdeeld, weer afhankelijk van hun individuele vaardigheden. Voor deze lesinhouden worden korte intensieve leermomenten gecreëerd (20 à 25 minuten).

In de **instructieklas** legt de leerkracht de nieuwe leerstof uit.

In de **stille klas** lossen de leerlingen zelfstandig oefeningen op (werkblad). Indien ze een vraag hebben geven ze dit aan met een rode magneet.

In de **doe-klas** wordt de leerstof op een actievere manier ingeoefend, bijvoorbeeld door middel van een spel.

Naast deze groepeerings- en werkvormen staat ook nog het trappensysteem in de steigers.

In dit systeem worden leerlingen weer in vaardigheidsgroepjes verdeeld voor inhouden als klokkezen, rekenen met geld en meetkunde.

Leerlingen worden aan een leerkracht gekoppeld en oefenen elk op hun eigen niveau aan hun doel. Hebben ze een doel onder de knie, dan schuiven ze door naar de volgende trap (en eventueel ook andere leerkracht).

Leerlingen die sneller iets onder de knie hebben, schuiven sneller door, anderen krijgen meer oefentijd.

Met deze werkvorm zal pas worden gestart als de kinderen wat gewend zijn aan de doorschuifmomenten en als de individuele niveaus ook duidelijker zijn, zodat groepjes kunnen worden gevormd.

Een eerste evaluatie

Uit het pilootteam klinken alleen maar positieve geluiden. Zonder uitzondering zijn de medewerkers enthousiast en spat de 'goesting' er als het ware af!

Eén medewerkster formuleert het heel frappant: *'Vroeger was ik na het werk nog enkel goed om thuis in de zetel te ploffen en voelde ik me helemaal leeg gezogen. Sinds dit schooljaar ga ik naar huis met nieuwe energie en heb ik terug zin om te komen werken!'*

Het team geeft aan veel ondersteuning bij elkaar te vinden en van elkaar te leren ('we stelen met de ogen').

Ze spreken ook over 'onze kinderen'. Er is een open communicatie en de medewerkers voelen zich veilig bij elkaar.

Ze ervaren veel autonomie en regelmogelijkheden, zijn verbonden met elkaar en hun gemeenschappelijk doel.

Ze voelen zich competent en complementair.

Iedereen neemt met zijn of haar talenten en expertise een specifieke rol op in het team, maar kan ook die van de anderen overnemen.

Het team voelt zich sterk verantwoordelijk voor de kinderen en voor elkaar. Het ziekteverzuim is veel minder dan in het verleden.

Indien er wel iemand uitvalt, wordt dit door de anderen opgevangen. Het doorschuifstelsel komt dan soms wel wat onder druk.

De kinderen merken vooral dat ze geen tweede wachttijd meer hebben. Hun dag gaat razendsnel voorbij en zit helemaal vol, zonder dat ze daarbij overprikkeld geraken.

Alle leertijd wordt 100% benut, omdat er met doorschuifsystemen gewerkt wordt. Kinderen vervelen zich niet, en dat maakt dat onze type 3 leerlingen hier heel goed in meekunnen.

Ze worden continu uitgedaagd, ze zijn de hele tijd bezig en met heel veel afwisseling: leren - ontspannen - leren - bewegen, ...

Door die afwisseling put het voortdurend bezig zijn hen ook niet uit. Integendeel, het geeft de kinderen net veel energie.

Voor volgend schooljaar voorzien we 3 of 4 nieuwe pilootprojecten. Daarbij zullen we erg over samenhang met de volledige school moeten waken.

Het is niet de bedoeling dat alle projecten op zich goed werk leveren, maar weinig met elkaar te maken hebben. Dat wordt misschien nog onze grootste uitdaging...

MFC: inspraak via de jongerenraad

MFC:

inspraak via de jongerenraad

'Af en toe eens afwijken van de regels, dat geeft een beetje een thuis-gevoel. Op zaterdagavond langer mogen opblijven tot de film gedaan is: dat is iets dat een leefgroep huiselijker maken. Want zo iets doe je in een gezin ook.'

Aan het woord is Nick, 16 jaar. Hij is lid van de jongerenraad van het MFC (multifunctioneel centrum) van OLO. Drie keer per jaar komen ze bijeen en bespreken ze overkoepelend het reilen en zeilen binnen de leefgroepen voor kinderen en jongeren.

In de jongerenraad krijgen de deelnemers uitleg rond bepaalde thema's. En ze mogen er uiteraard ook zelf hun zegje doen. Populairste onderwerpen? Het eten en de wifi. Maar daarnaast gaat het ook over ernstige zaken als veiligheid, een warme opvoedingscontext of grenzen stellen.

Wij mochten een jongerenraad bijwonen en inhoudelijk verantwoordelijke Jan Corens gaf ons wat duiding.

Jan: 'De jongerenraad bestaat nu goed 3 jaar. Wettelijk is er inspraak voorzien voor cliënten via een gebruikersraad. Voor kinderen en jongeren was die gebruikersraad een ouderraad. Maar we wilden ook rechtstreeks iets met de jongeren doen, overkoepelend over de leefgroepen heen.

Toen kwamen we in contact met een groep studenten die een eindwerk maakten rond inspraak voor kinderen en jongeren in leefgroepen. Zij hebben ons geholpen om een jongerenraad op te richten. Niet evident, hoor. Het is wel wat zoeken voor je een goede aanpak vindt die aanslaat. Maar we zijn tevreden over ons proces.'

'In onze jongerenraad zetelen jongeren ouder dan 12. Uit onderzoek van de hogeschoolstudenten bleek dat het voor -12 jarigen meestal nog te moeilijk was om de eigen leefgroepsituatie te overstijgen en overkoepelend over dingen te praten en te reflecteren. Voor hen is inspraak in de eigen leefgroep nog het belangrijkste.

In de praktijk komt het erop neer dat er een vertegenwoordiger is vanuit elke adolescentenleefgroep.

Af en toe geeft een leefgroep voor lagere schoolkinderen aan dat zij een 11- of 12-jarige hebben die dit ook echt wel aankan. Dan zijn zij natuurlijk ook welkom.

Peter Verfaillie, onze directeur verblijf en ikzelf (inhoudelijk verantwoordelijke) leiden de jongerenraad.

Soms zijn er al eens 'special guests', zoals onze kwaliteitscoördinator, of een beleidsmedewerker.

Frietjes en wifi

Jan: 'Echt alle onderwerpen die de jongeren en wij belangrijk vinden, kunnen tijdens de jongerenraad aan bod komen. Het eten is een vast item (*lacht*). 'Dit is lekker, dit niet', 'we willen meer of minder van dat beleg', 'waarom mogen we niet vaker frietjes eten', ...

Omdat dit voor de kinderen zo'n belangrijk thema is, en omdat we willen duiden waarom ze bijvoorbeeld niet elke dag frietjes kunnen eten, gaan we ongeveer jaarlijks met de jongerenraad naar de keuken, waar ze ontvangen worden door de verantwoordelijke. Door in gesprek te gaan, merken de jongeren dat hun mening telt. Zo is het vorige zomer menu aangepast naar een aantal suggesties die de jongeren hadden gedaan en uitgewerkt in hun leefgroep. Altijd wel binnen het kader van evenwichtige en gezonde voeding, natuurlijk.

Ook daarvoor is zo'n gesprek met de keukenverantwoordelijke belangrijk. Jongeren krijgen het 'waarom' achter dingen te horen: zo vaak per week vlees, vis, aardappelen, pasta, vegetarisch, enzovoort...

Zo kunnen ze dingen soms beter plaatsen.

Het gaat niet altijd alleen maar over eten, natuurlijk.

Neen, ook over wifi (*lacht*). Dat zijn twee vaste items: frietjes en wifi.

Neen, ernstig: alle onderwerpen kunnen aan bod komen. Meestal voorzien wij zelf een groter thema dat we graag met de jongeren bespreken. Veiligheid in de groep bijvoorbeeld, kwaliteit van leven, de herstructurering van ons MFC, warme opvoedingscontext, ...

Naar aanleiding van de kwaliteitsplanning van 2017 zijn we die vragen ook letterlijk gaan stellen aan de jongeren. Wij kunnen als begeleiders heel veel nadenken over wat wij onder een warm opvoedingsklimaat verstaan, met een mooi evenwicht tussen grenzen en nabijheid, en hoe we dat willen realiseren, maar hoe zien zij dat?

Dat lijkt heel moeilijk om aan jongeren te bevragen, maar met wat begeleiding en de juiste vraagstelling komen die jongeren wel met mooie, concrete voorbeelden van wat voor hen wel of niet goed voelt. Dat kon je wel merken in het gesprek van daarnet:

Jan: Hoe zouden jullie een warme opvoedingscontext omschrijven?

Emily: Ik zou het omschrijven als dat je een goede band hebt, dat je je veilig voelt. En als het moeilijk gaat, of je ziet het even niet zitten, dat je dan toch nog iemand hebt waarbij je je hart kan luchten. Iemand die er is, die jij een warm iemand vindt, en waar je je veilig bij voelt.

Vind je dat in de leefgroep?

Emily: Bij de meeste opvoeders wel.

Wat kunnen opvoeders doen om die warme band te creëren?

Emily: 'Vanaf het begin eigenlijk zijn ze er wel voor mij. En dat vind ik heel erg chapeau dat ze toch nog verder kunnen met mij, ook al heb ik mijn crisissen gehad.'

Nick: 'Het klinkt misschien een beetje raar, maar als je privé iets van opvoeders weet, schept dat een band. Wij geven dingen uit ons privéleven 'weg', vaak zonder dat wij dat willen. En als zij zich ook open stellen over wie ze zijn, dan voelt dat wel prettig en veilig. Het schept een band.

Dan heb ik het over dingen als babbelen over je hobby's of zo. Mocht een opvoeder zeggen 'je mag over mij niets te weten komen', dan zou ik dat niet zo fijn vinden. Omdat zij toch ook veel weten over ons.'

Maxime: 'Als je een keer iets hebt gezegd, dat ze daar dan niets anders van maken. En ook dat ze niet blijven doordrammen.

Ik voel me goed als een opvoeder respect voor mij heeft. Bijvoorbeeld als je het even moeilijk hebt en vraagt om naar je kamer te mogen gaan om even met rust gelaten te worden. Dan laten ze dat meestal wel toe. Dat doet goed als ze je dan niet komen storen.'

Nick: 'In een leefgroep moeten er regels en afspraken zijn, dat kan niet anders. Maar als een opvoeder die flexibel toepast, geeft dat een warmer gevoel, wat meer een thuisgevoel. Neem nu een vrijdag- of zaterdagavond. In veel groepen is er een bepaald uur om te gaan slapen. Wel, als opvoeders daar wat kunnen van afwijken en bijvoorbeeld zeggen: je mag opblijven tot de film die we bekijken gedaan is, dan geeft dat een huiselijker gevoel. Zo is dat ook in veel gezinnen, zeker?

Of als we bijvoorbeeld in het weekend het eten van de keuken niet zo lekker vinden, dat ze zeggen dat we eens iets anders uit de koelkast of de diepvries mogen nemen. Je moet weten: wij eten altijd grootkeuken-eten. Dat is al veel lekkerder dan vroeger, alle complimenten voor onze keukens, echt waar. Maar soms wil je eens iets anders. Ook weer zoals in een gezin, dat je zegt: 'och kom, we gaan eens zot doen en ons geplande eten niet maken, maar croque monsieurs eten...' En als opvoeders dat dan snappen, dan voelt dat goed. Het zijn misschien domme voorbeelden, maar dat maakt het weekend wel feestelijker. En dat voelt warm aan.'

Durven jongeren wel écht zeggen wat ze denken, tijdens die bijeenkomsten?

Jan: 'Over het algemeen wel, al verschilt dat ook van jongere tot jongere natuurlijk, er zijn er die wat liever op de vlakte blijven dan anderen. Maar we geven ook stillere jongeren de ruimte om zich uit te kunnen spreken, we letten er als begeleiding op dat niet alleen de vlotste praters of de meest assertieve jongeren aan het woord zijn.

Wat me altijd opvalt, is hoeveel respect er tijdens zo'n jongerenraad is voor elkaar. Het is maar zelden dat jongeren worden uitgelachen om wat ze zeggen. We hebben al zeker jongeren in de raad gehad die heel moeizaam spraken of moeilijk verstaanbaar waren, maar die wel alle tijd kregen van de anderen om ook hun zegje te doen.

Dat bewaken wij als begeleiding ook mee, dat de situatie voor iedereen veilig is en blijft om zijn of haar mening te kunnen uiten.

Soms nemen we al eens strategisch plaats in naast een bepaalde jongere om die wat extra te kunnen begeleiden.

In de 3 jaar dat we deze jongerenraad hebben, hebben we één keer een jongere moeten vragen om terug te gaan naar zijn leefgroep, omdat het echt niet te doen was. Verder verloopt dat altijd goed, eigenlijk.

We vragen ook wel van de vertegenwoordigers die komen een minimum aan vaardigheden om zoiets te kunnen, uiteraard. Dat is een stukje mee inschatting vanuit de leefgroepen zelf. Niet elke jongere heeft de capaciteiten om zo'n overleg mee te voeren.'

Wat als jongeren zich kritisch tonen tegenover begeleiding, en dingen zeggen die confronterend kunnen zijn? Soms nemen ze geen blad voor de mond, merkten we tijdens het overleg:

Jessica: 'Ik vind het hier soms stom, en dat komt het meest doordat er veel ruzie is in mijn groep. Ik zit in een groep met veel meisjes. Tussen de meisjes wordt er soms geslagen, geschopt, er zijn meisjes die weglopen, ... Ook naar begeleiding toe is dat vaak niet oké. Dat is gewoon niet tof.

Maar ook: als ik even vraag om met rust gelaten te worden, dan blijven die opvoeders gewoon bij me staan. Ik vind dat echt irritant.

Als je even rust nodig hebt, krijg je dat niet. Even alleen op je kamer zijn of buiten zonder opvoeder. Zij willen dan per se op dat moment met mij praten, maar ik vind dat dat ook perfect erna kan, als ik eerst wat rust heb gehad. Daar zijn we nu wel aan aan het werken, maar dat is echt wel een punt dat ik niet leuk vind.'

Peter: 'Zie jij hoe de opvoeders daaraan werken?'

Jessica: 'Dan proberen ze samen tijdens een overleg erover te praten. Ze proberen, ik zie dat wel.

Toen ik hier pas aankwam, had ik heel veel crisisen, ik was erg boos. Toen bleven ze op zo'n moment echt bij mij. Als ik nu een crisis heb, dan blijven ze toch nog bij mij, maar ze laten mij tegelijk ook doen. Dus zo zie ik dat ze daaraan aan het werken zijn.'

Pedro: 'Ik vind het goed in de leefgroep als ze je helpen met je problemen. Maar soms kunnen ze wel zagen, die opvoeders. Dat mag gezegd worden, hé...'

Jan: 'En wat is zagen voor jou?'

Pedro: 'Opvoeders die iets zeggen en dat blijven, blijven en blijven zeggen.'

Nick: 'Wat ik ook nog wou zeggen: sommige opvoeders zijn lui. Als je iets vraagt, om een activiteit te doen of zo, dan zeggen ze: 'neen, nu niet, verzin zelf maar wat', of 'we gaan dat later wel eens doen'.

Emily: 'Of ze zeggen, 'ja, wacht even...' Dat vind ik niet tof.'

Jan: 'Op zo'n momenten gaan wij als begeleiding kijken wat er achter die scherpe formulering kan zitten. 'Dat is een stomme begeleider': wat bedoel je daarmee?'

We proberen te polsen over welk gedrag de jongeren het dan hebben. 'Wat gebeurde er toen dat jij stom of niet leuk vond?' 'Wat bedoel je met 'die is lui', bijvoorbeeld?' 'Ah, dat de begeleider toen niet direct mijn kamerdeur heeft geopend toen ik dat vroeg'. En dan kan je verder bekijken waarom dat niet meteen gebeurde. Was die begeleider misschien met iets anders dringends bezig of niet? Zo krijgen we een genuanceerder beeld, waar we mee aan de slag kunnen.

Zo kan 'die begeleider is lui' eigenlijk betekenen 'ik vind dat er niet snel genoeg aan mijn behoefte wordt voldaan'. Met dat laatste kan je verder: 'moeten jongeren vaak lang wachten voor ze een antwoord of actie op hun vraag krijgen', 'hoe druk hebben opvoeders het op de momenten waarop over zoiets geklaagd wordt', 'hebben jongeren misschien moeite met een 'wacht eens eventjes', of niet? Zo komen we al snel tot de kern van de zaak.'

'Zo gaven jongeren al aan dat ze vinden dat begeleiders soms met hun eigen GSM bezig zijn, en dat ze dat storend vinden. Daar hebben ze best een punt. Wel, zoiets moet ook kunnen worden teruggekoppeld naar de begeleiding, en die staan ook open voor dat soort feedback. Maar ik kan me voorstellen dat, als jongeren dit op een ongepaste brutale manier in de groep opmerken, dat de boodschap al een stuk minder goed binnenkomt (*lacht*). Als je op een juist forum kan zeggen 'dat stoort ons', en je komt samen tot de echte redenen waarom iets stoort, dan is dat zeker gerechtvaardigde kritiek.

Wij zijn als begeleiders op een jongerenraad een beetje zoekers, doorvragers, we filteren tot we aan de kern van de opmerking komen. En ja, dat gaat dan terug naar de leefgroepen, daar zijn we eerlijk in.'

Wat gebeurt er verder met de opmerkingen en vragen die uit de jongerenraad komen?

Jan: 'Er zijn altijd wel een aantal agendapunten die Peter, onze directeur verblijf, met een kan beantwoorden.

Andere zaken nemen we mee, bijvoorbeeld dingen rond het eten. Dat geven we dan door aan de keuken en dan komt daar vaak ook snel feedback op.

Zaken die nog verder door directie besproken moeten worden, komen op de agenda van het directiecomité.

En we maken ook altijd een verslag dat we zo snel mogelijk aan de jongeren en aan de leefgroepen bezorgen, zodanig dat zij het in hun leefgroepvergadering ook kunnen bespreken. En op de volgende jongerenraad pikken we, via het verslag van de vorige bijeenkomst, nog in op zaken waar nog geen antwoord op gekomen was.'

'Soms komen dingen ook op een opvoedersvergadering terug, of op een overleg voor inhoudelijk verantwoordelijken. We willen iets doen met wat uit een jongerenraad komt. Alleen op die manier kunnen we het een echt inspraakorgaan noemen.

En die opmerkingen zijn voor ons als medewerkers ook soms aanleiding om bij dingen stil te staan, onszelf te evalueren op sommige vlakken. 'Kijk, de jongeren vinden gsm-gebruik van begeleiding soms storend'. Wat vinden wij daar zelf van? Beseffen we eigenlijk wel dat we soms op die gsm bezig zijn, en kan het anders? Het zijn vaak aanzetjes die leiden tot meer.'

'Ik doe dat heel graag, die jongerenraad mee begeleiden. Weet je, die jongeren kunnen vaak haarfijn eigenschappen van mensen benoemen. Dat valt me telkens opnieuw op. Als zij vertellen over begeleiding, dan proberen wij er wel voor te zorgen dat er niet op de man of vrouw wordt gespeeld. Maar ze kunnen, bijvoorbeeld in het kader van warme opvoedingscontext, best goed aangeven dat die of die begeleider dat meer van nature heeft dan een andere, of dat ze zich bij die bepaalde begeleider meteen op hun gemak voelden en dat het bij een andere meer tijd nodig had, of gewoon niet echt klikt. Ze hebben daar best een goede kijk op. Knap vind ik dat.'

Wandel je fit:
sportief inclusief!

Wandel je fit: sportief inclusief!

Op woensdag 22 maart was het voor het eerst verzamelen geblazen voor de reeks 'Wandel je Fit, van 4 naar 20 kilometer in 15 weken'. Een initiatief van de OLO-dagbesteding, dat al aan zijn 3^e jaar toe was. Bijzonder deze keer was dat, in samenwerking met Sport Plus, de wandeltochten opengesteld zijn voor heel Brasschaat: iedere inwoner die daar zin in had, kon samen met onze cliënten op wandel. En dat bleken meteen al op de startdag heel wat mensen te zijn.

Wandel je Fit is binnen OLO uitgewerkt door begeleiders Karin Boden en Philippe Dhondt van de dagondersteuning. Zij schetsen het initiatief bij de start, in het bijzijn cliënten Roland, Yves en Geert. Zij hadden er alvast zin in...

Geert: Ik vind dat dat goed is voor de benen, zo een beetje conditie.

Yves: Ja, dat is goed voor de gezondheid.

Hebben jullie al wat geoefend?

Yves: Ik zit in een loopclub in Brasschaat, AC Break. Ik heb daar zelfs een lidkaart van. Drie keer per week loop ik: op dinsdag, donderdag en zondag. Ik ga ook de 10 miles in Antwerpen meelopen. De Urban Trail heb ik ook net gedaan.

Roland: Dat is voor ons dus geen probleem, gaan wandelen!

Geert: Gemakkelijk is het toch veel gezegd, hoor, voor mij. Mijn voeten willen niet altijd even goed mee zoals vroeger. Ik zal toch nog wat moeten oefenen.

Karin: Dit zijn 3 ervaren mannen, zij hebben samen ook al onze vorige wandeltochten meegedaan.

Philippe: Twee jaar geleden zijn we begonnen met 'wandel je fit', gewoon om onze cliënten van de dagondersteuning een beetje fit te maken of te houden.

Karin: Philippe heeft een ingebouwde GPS, hij is de man van de routes uitstippelen. Gaandeweg hebben we gekozen voor een vast parcours, omdat er ook een paar cliënten in een rolstoel mee gingen. Dat maakte het moeilijker om altijd nieuwe geschikte of veilige paden te vinden.

Dus kozen we nu voor een vast parcours door de Inslag en Mikerf, dat we stelselmatig vergroten.

We wandelen 2 keer 4 kilometer, dan 2 keer 6 kilometer, 2 keer 10, ... En zo bouwen we op tot een laatste wandeling van 20 kilometer. Op het einde zijn we een hele dag op stap, lunchpauze inbegrepen.

Met de rolstoelen ligt het tempo toch een beetje lager, en we voorzien de nodige pauzes. Het moet gezellig blijven.

Roland: Wij gaan dat fluitend doen, wij!

Geert: Bij mij ging het tijdens de repetitie een beetje moeilijk.

Karin: Maar je weet hoe het komt, toch? Je had geen goede wandelschoenen aan. Maar ik heb je meegetrokken, hé?

Geert: Ja, zij heeft mij over de finish gesleept.

Philippe: De nadruk ligt sowieso op het groepsgebeuren, we proberen iedereen die wil mee te nemen en hen ook aan boord te houden. De 2 vorige jaren hebben 13 van de 15 deelnemers het einddoel behaald. Mooi toch?

Karin: Je ziet gedurende die week de groep ook groeien als eenheid. In het begin zijn dat mensen die soms wat apart wandelen, naar het einde toe starten we als groep en komen we ook als groep aan.

Er is na een tijd gewoon veel meer interactie, er ontstaan vriendschappen, ... Leuk.

En nu zetten jullie het initiatief open naar iedereen die wil meedoen, los van OLO?

Karin: Dat doen we in het kader van buurt-
vervlechting. We zagen bij onze interne deel-
nemers dat de 2 groepen van de dag-
ondersteuning spontaan begonnen te mengen
tijdens de wandeling.
Toen dachten we: 'dit kan ook breder'.

Philippe: Eerst wilden we met de wijk
Driehoek samenwerken, omdat dat de wijk is
waarin ons hoofddomein ligt. Maar de sport-
coördinator van Brasschaat stelde voor om het
open te trekken naar heel de gemeente. Met
succes, de inschrijvingen liepen als een trein.

Geert: Ja, de schepen van sport (*Adinda Van
Gerven*) zal ook mee wandelen!
Die moet het voorbeeld tonen aan ons.

Karin: Er waren van bij de bekendmaking
extern al meteen veel inschrijvingen, in geen
tijd was de groep volzet.
Heel plezant, want we willen net een fijne mix
kunnen maken tussen cliënten van OLO en
andere mensen.

We krijgen ook veel positieve reacties van
mensen die zelf niet kunnen meedoen, omdat
het op een woensdagvoormiddag is, maar het
wel een leuk idee vinden en ons vragen of we
dit ook niet in het weekend willen organise-
ren... Fijn he?

**15 weken later bleek dat 'Wandel je fit'
een groot succes was voor alle deelne-
mers. Net voor de zomervakantie gingen
ze voor hun laatste tocht van 20 kilometer
door de Brasschaatse natuur. Wat een
succes is het geworden. Op wandel-vlak,
maar minstens evenveel wat inclusie,
verbinding en vriendschap betreft...**

Zo vertellen deelnemers Chris, Annie en
Jeanine: "Ik denk dat we hier wel vriendschap-
pen aan overhouden. Ik vind het goed dat ze
van die opsplitsing af willen: gehandicapten en
niet-gehandicapten.

Wandelen doet toch iedereen, ook al is het in
een rolstoel voor sommigen? Dat zou in heel
de samenleving meer gemengd moeten zijn.
Vroeger was dat ook zo. Iedereen kan toch zijn
plekske in de maatschappij hebben?"

Mensen wisselden gegevens uit en zien
mekaar intussen ook buiten de wandel-
tochten... Twee deelnemers hebben zich al
geëngageerd om in het najaar workshops
viltten te geven in het dagcentrum van OLO.

Anette en Kathleen: "Er zijn al mooie vriend-
schappen ontstaan. We willen die ook voort-
zetten. En los daarvan mag er zeker nog een
vervolg op de wandel-je-fit komen."

**Dat vervolg, dat komt er: vanaf april 2018
organiseren OLO en de gemeente Bras-
schaat een nieuwe editie!**

A photograph of a person in a kitchen, captured with motion blur to suggest activity. The person is wearing a dark t-shirt and blue jeans, and is barefoot. They are standing in front of a kitchen counter with a wooden countertop. On the counter, there is a pink moka pot on a gas stove. To the left of the person, there is an open cabinet showing various items like coffee and jars. To the right, there is a sink and a wooden backsplash. The kitchen cabinets are a light green color. The floor is made of light-colored wood. In the foreground, a portion of a brown sofa is visible on the left, and a dark rug is on the floor.

Rechtstreeks toegankelijke thuis-
begeleiding: focus op de méns.

Thuisbegeleiding: focus op de mens met z'n kwaliteiten

Elk jaar begeleidt OLO vzw honderden cliënten aan huis. Dat kan zowel via een erkenning binnen het VAPH (Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap), of zonder een specifiek 'ticket', rechtstreeks toegankelijk. Die laatste vorm van begeleiding heeft onder meer als voordeel dat er snel gestart kan worden.

Brian is één van de vele volwassen cliënten die door OLO vzw aan huis begeleid wordt, via de rechtstreeks toegankelijke hulpverlening. Brian heeft ASS, autisme. Hij wordt begeleid door OLO-huis Zoersel. Evelien is er één van de begeleiders. Brian en Evelien vertellen ons graag meer over wat zo'n begeleiding inhoudt, hoe die verloopt en wat die betekent...

Brian: 'Ik heb een diagnose autismespectrumstoornis sinds mijn 8 jaar. Mijn begeleiding is vooral toegespitst op een aantal praktische zaken in mijn leven die niet evident zijn voor mij. Ik heb altijd moeite gehad met het organiseren en invullen van mijn dagen en dat soort dingen. Mijn begeleider Raf helpt me daarbij. Om de 2 weken komt hij een uur of 2 langs. Hij ondersteunt me in zaken als 'wat ik kan doen in mijn leven', dingen waar ik hulp voor nodig heb en wat ik daarvoor moet doen, enzovoort... Dat is allemaal vooral praktisch.

Wat daarnaast ook belangrijk is, is het sociaal-emotionele aspect. Ik heb de neiging soms wat ups en downs in mijn humeur te hebben. Mijn begeleider praat daar met mij over, en ondersteunt me ook bij de muizenissen in mijn hoofd. Dat helpt.'

Brian krijgt via OLO-huis Zoersel rechtstreeks toegankelijk thuisbegeleiding. Wat houdt dat allemaal in, Evelien?

Evelien: 'Het is vrij eenvoudig om bij ons deze hulp te kunnen opstarten. Voor heel wat diensten moet je een ware papiermolen door, wat voor veel cliënten echt niet eenvoudig is. Bij ons kan je op een makkelijke en snelle manier opstarten, via ons aanmeldingsteam.'

Waarom hebben jullie die administratieve rompslomp dan niet die er voor andere soorten begeleiding wel is?

Evelien: 'Omdat het rechtstreeks toegankelijke hulp is. Mensen krijgen 8 personeelspunten per jaar die ze mogen opgebruiken. Ze mogen zelf beslissen hoe ze die willen inzetten. Willen ze mobiele begeleiding (dat is dat wij naar hen thuis komen), dan komt dat neer op ongeveer 36 uur per jaar dat wij die mensen kunnen begeleiden. Twee à 3 keer per maand een contact van een uur dus.

Het is dus niet zo dat wij daar elke week staan en dingen gaan overnemen. Maar vaak is het genoeg om mensen een 'duwtje in de rug te geven' bij momenten, mensen op weg helpen. Ondersteunen zonder over te nemen, dat is de basis van onze werking.'

Hoe gaat het als je een cliënt voor het eerst ontmoet? Hoe wordt bepaald waar aan gewerkt zal worden?

Evelien: 'Dat hangt wat af van de cliënt. Zo heb ik een cliënt met ASS (autisme) die een heel blad had voorbereid van wat zijn problemen waren, en zijn hulpvragen daarbij. 'Ik wil graag dat jij mij helpt met sociale contacten, met het zoeken naar ander werk, ...' Ja, dan is dat heel duidelijk en kunnen we meteen aan de slag.

Andere cliënten dan weer kunnen enkel aangeven dat ze hulp nodig hebben, maar niet goed weten hoe of wat. Dan proberen we samen de vraag te verhelderen. Op welk domein situeert de vraag zich: wonen, werk, administratie, huishouden, sociale contacten, ... Waar zitten de moeilijkheden?

We proberen samen uit te zoeken waar de cliënt hulp bij wil en waar wij bij kunnen helpen. En dat kan dus vanalles zijn: een brief die ze kregen en niet goed begrijpen, naar de VDAB moeten maar niet goed durven, ... Dan kunnen wij bijvoorbeeld die eerste keer meegaan, en daarna lukt het misschien wel alleen. Of koken: hoe doe je dat? Dan kunnen we dat samen eens uitproberen.

Rechtstreeks toegankelijke hulp is erg divers. Wij helpen met de vragen die komen vanuit de beperking.'

Er moet dus altijd een beperking zijn?

Evelien: 'Ja, of een vermoeden van. En dat vermoeden moet toch wel aangegeven worden vanuit een bepaald professioneel netwerk. Het volstaat bijvoorbeeld niet dat een broer zegt: 'mijn zus heeft een mentale beperking'.

Maar bijvoorbeeld ooit in het bijzonder onderwijs gezeten hebben, is voor ons al voldoende indicatie, los van een diagnose.

Maar het is wel de bedoeling dat er iets is binnen het VAPH.'

Focus meer op wat goed loopt...

Evelien: 'Als mensen bij ons aankloppen, dan sommen ze vaak op wat niet goed gaat.

Wij hebben bij ons kennismakingsgesprek een groot blad waar opstaat wat inderdaad fout loopt, maar we voorzien ook plaats voor wat goed loopt. Vaak wordt dat niet meer gezien in de veelheid van problemen. En wij willen daar heel bewust op focussen.

Soms is het aan ons om dat te benoemen en in het licht te zetten: 'eigenlijk loopt dit en dat best nog wel goed'.

En dat geeft ook weer kracht en motivatie, het besef dat je, ondanks een beperking, toch best nog een aantal dingen kan.

En dat kan je dan weer inzetten om de problemen aan te pakken. 'Die grote berg waar ik voor sta, moet te doen zijn. Ik heb wel wat krachten, een goede ondersteuningsstok zeg maar, om erop te geraken'.

Daar focussen jullie bewust op?

Evelien: 'Ja, toch wel. Wij willen niet enkel meegaan in wat mensen zo vaak te horen krijgen van hun omgeving; 'dit loopt verkeerd, en dat lukt niet', ...

Dan blijf je ook maar in cirkels draaien.'

Brian weet maar al te goed wat Evelien bedoelt. Hij maakte het al zo vaak mee dat mensen vooral inzoomen op wat niet goed loopt.

Brian: 'Mensen en vooral professionelen zijn in mijn ogen nog steeds vooral geneigd om, als er iets fout loopt, daarop te gaan focussen. Niet altijd vanuit een slechte verstandhouding of ingesteldheid, hoor, maar ze slaan volgens mij de bal mis.

Ja, die dingen zijn er. Maar ze zijn niet het enige, en door enkel daarop te focussen worden de moeilijkheden nog uitvergroot. Besta je als het ware nog enkel uit je problemen. Ik vind dat intriest, om eerlijk te zijn.

Ik denk dat het veel belangrijker is om als hulpverlener op een constructieve manier te gaan kijken wat wel mogelijk is.

En dat is wat mijn begeleiding bij OLO doet. Dat is voor mij, na een reeks andere ervaringen, werkelijk een verademing.

Raf weet mij altijd te benaderen vanuit wat wél mogelijk is, ook op moeilijke momenten. Hij behandelt mij als een persoon, met goede en minder goede kanten, zoals iedereen.

Ik heb dat in vroegere hulpverlening niet gekend. Mensen behandelden mij vaak als een 'gehandicapte'. Bij Raf ben ik gewoon mezelf, Brian, een mens als een ander, met een hoop facetten. Dat op zich is een enorme hulp.'

'En wat die 'beperkingen' betreft: zijn het wel echt beperkingen?

Ik denk dat het andere manieren zijn om met bepaalde dingen om te gaan.

Door mijn autisme interpreteer ik dingen soms anders. Maar dat hoeft niet per definitie een handicap te zijn in de traditionele zin van het woord.'

Brian is 28 jaar. Hij voelt zich nu pas 'bekeken als mens'.

Brian: 'Ik heb al een heel traject afgelegd qua hulpverlening in mijn leven. Maar ik denk dat Raf een van de weinige mensen is tot nu toe die mij weet in te schatten. Die mij behandelt als een persoon in de eerste plaats en die zich niet baseert op wat ik niet kan, maar net op wat ik wel kan. En dan gewoon helpt waar er geholpen moet worden.'

Evelien herkent wat Brian zegt. Ze maakt het vaak mee dat mensen over cliënten praten, in plaats van met hen. Soms zelfs alsof ze niet eens aanwezig zijn.

Evelien: 'Ik was vorige week met een cliënt naar de fietsenwinkel geweest om een fiets te kiezen, en die handelaar was de hele tijd met mij aan het praten. Ik moest voortdurend de verbinding maken tussen die fietsenmaker en mijn cliënte. Zij zou die fiets kopen en betalen, ik niet.'

Oké, die vrouw kan soms wat vreemd overkomen, maar zij blijft wel de klant. Zo'n dingen maken cliënten echt vaak mee. Soms gebeurt het ook dat ouders over hun volwassen kind praten alsof dat volwassen kind er niet bij zit.'

'Wij proberen heel hard naast onze cliënt te gaan staan en die een beetje een stem te geven: 'jij bent er wél'. Mensen mogen dan misschien wat moeilijkheden hebben, dat neemt niet weg dat zij ook een eigen persoonlijkheid hebben, een eigen mening, eigen behoeften, ...

Wij hebben daar oog en oor voor, omdat er vaak over cliënten heen wordt gesproken. Zij het zeker niet altijd slecht bedoeld. Maar wij willen cliënten echt zien. Als mens. Wij willen weten wat HUN vraag is, niet die van hun omgeving of van hun ouders...

Dat is toch een fundament: in je leven als mens met een eigen persoonlijkheid erkend worden, los van mogelijke bagage die je draagt.

Voor cliënten voelt het dan vaak goed aan om daarin gesteund te worden. We praten met hen, niet voor of over hen.'

'Echt naar vragen van cliënten luisteren wil ook niet zeggen dat je blind mee stapt in alles, dat is ook weer een ander verhaal.'

Zo begeleid ik een volwassen vrouw met een mentale beperking die een kindje heeft. Haar ouders zorgen vaak voor het kind, zij kan dat zelf niet.

Nu is het de droom van die vrouw om ooit alleen te kunnen gaan wonen met haar kind. Is dat een realistische droom? Dat kan ik nu niet zeggen. Maar het is wel haar vraag. Dus wil ik daar samen met haar alles aan doen om te bekijken 'kunnen we die wens waarmaken'? Of tot op welk punt kunnen we dingen realiseren?'

Hoe leer je cliënten in al hun competenties kennen? Neem nu opnieuw Brian, een normaal begaafde jonge man.

Maar heel vaak werd hij door hulpverleners aangesproken alsof hij het sowieso niet zou snappen.

Alsof hij, door zijn autisme, vanzelf ook een mentale beperking zou hebben.

Zijn begeleider Raf praat met hem van intelligente man tot intelligente man.

Een revelatie voor Brian...

Evelien: 'Die juiste 'tone of voice' vinden, dat gaat bij de ene cliënt al makkelijker of sneller dan bij de andere.

Het voordeel is dat wij bij de mensen thuis komen, we zitten al in hun leefomgeving. Dat is hun terrein, en daardoor is het voor hen ook vaak wat makkelijker om zich open te stellen. En je bouwt een band op. Het gaat om dat vertrouwen: 'wie ben jij, wie ben ik ook voor een stuk'.

Ik ben van opleiding psycholoog.

In onze opleiding werd er gehamerd op het feit dat je niets over jezelf mag vertellen.

Maar ik merk dat ik dat soms wel moet doen.

Omdat dat cliënten een gevoel van (h)erkenning kan geven.

Een cliënt die het moeilijk heeft om alleen boodschappen te doen, bijvoorbeeld, en die van de begeleider te horen krijgt 'naar de winkel gaan, dat doe ik ook niet erg graag, zeker niet bij drukte', die kan zich daardoor beter voelen: 'Ach, andere mensen hebben dat ook', of 'ach, hij of zij begrijpt mijn probleem écht wel'.

Het moet natuurlijk wel gemeend zijn.

Maar zo'n kleine dingen kunnen een gezonde nabijheid creëren. Dat zorgt ervoor dat je over een aantal dingen ook makkelijker kan praten.'

Brian: 'Ik heb in mijn begeleiders gelijken gevonden, ook al gebeurt die begeleiding vanuit een professionele verstandhouding. Maar omdat zij mijn niveau erkennen en op dat niveau werken, spreken en handelen, voelt dat erg comfortabel aan. En dat geeft me vertrouwen: het komt allemaal in orde. Het is niet altijd even gemakkelijk, maar het zal wel in orde komen.'

Evelien: 'Het is zoekproces, die vertrouwensband opbouwen. Bij onze hulpverlening is dat erg belangrijk. Bij thuisbegeleiding gaat het vaak over methodieken. Belangrijk, dat is waar. Maar bij rechtstreeks toegankelijke hulpverlening is onze voornaamste 'techniek' eigenlijk basishouding.'

In contact gaan met mensen, er voor hen zijn, oprecht luisteren, naast hen gaan staan. Dat lijkt soms evident, maar dat is het niet altijd. Maar het is wel erg belangrijk. Daardoor voelt een cliënt zich gehoord, gezien. En dat schept vertrouwen. Daardoor kan je op het juiste niveau praten, weet je wat je aan mekaar hebt.'

Is dat een moeilijk evenwicht: bepalen wat je prijsgeeft en wat niet? Wat net voldoende is, en net niet teveel?

Evelien: 'Het is een aandachtspunt, zeker omdat wij vaak lange tijd bij mensen komen, soms een aantal jaren.'

Ik kies voor nabijheid, maar dat wil niet zeggen dat ik een vriend ben. Ik blijf de begeleider. Onlangs zei een cliënt: 'op jou kan ik niet kwaad worden, want jij bent de professional'. 'Op mijn vrouw kan ik wel kwaad worden.'

Want ik ben met haar getrouwd en we zien mekaar graag. Maar bij jou kan ik dat niet doen.'

Die grens is belangrijk. Ik blijf niet bij cliënten eten, bijvoorbeeld, ik grijp geregeld ook terug naar de hulpvragen, om duidelijk te houden waarom we dit en dat doen.

Ook om vooruit te komen is dat laatste belangrijk. Mensen schieten na lange tijd vaak in hun verhaal: ze willen ventileren, eens verzuchten, ... Dat is allemaal zinvol, maar onze begeleiding is ook wel veranderingsgericht. Met ventileren alleen zullen we niet tot verandering komen.

Dus proberen we dat wel af te bakenen. En dan pikken we terug in: 'we gingen vandaag bijvoorbeeld eens samen je administratie bekijken'.

Je moet vasthouden aan vooropgestelde doelen. Wij moeten regie houden.'

Brian: 'Een begeleider blijft een begeleider. Die komt hier niet als 'vriend'. Maar het doet enorm goed dat ze je als mens in zijn totaliteit benaderen. Met zijn problemen, ja, maar ook met zijn sterktes.'

Jarenlang hebben mensen mij ofwel bekeken vanuit mijn 'label', of vanuit mijn intelligentie. Keken ze naar het autisme, dan werd vaak verondersteld dat ik wel nergens toe in staat zou zijn. Keken ze naar mijn intelligentie, dan kon het autisme er niet meer bij: 'Maar je bent verstandig, je kan het goed uitleggen. Het kan toch niet dat jij autisme hebt?'

'Het is een en-en verhaal.

Altijd, bij iedereen. Als mensen dat al begrijpen en je vanuit dat totaalbeeld bekijken, dan zijn we al goed vertrokken.'

inclusieve kinderopvang: Tierlantijn wordt een grote speler

Tierlantijn: grote inclusieve speler in kinderopvang

'T HEMELTJE VZW ONDER DE VLEUGELS VAN TIERLANTIJN

Onze afdeling inclusieve kinderdagopvang en buitenschoolse opvang is in 2017 weer een stuk groter geworden. Op 1 januari 2017 nam OLO vzw 't Hemeltje uit Brasschaat over.

't Hemeltje omvat 2 kinderdagverblijven (De Blokkedoos en 't Zandmannetje) en 5 vestigingen voor buitenschoolse kinderopvang, allemaal gelegen in Brasschaat. Samen goed voor 75 plaatsen in de kinderdagverblijven en 185 plaatsen in de buitenschoolse opvang.

't Hemeltje heeft 46 voltijdse equivalenten aan werknemers. In de praktijk zijn dat er meer, doordat sommige mensen parttime werken. In Brasschaat is 't Hemeltje hiermee de grootste speler op vlak van opvang.

Tel daarbij nog onze al bestaande vestigingen van Tierlantijn (3 kinderdagverblijven in Ekeren, Essen en Kapellen en 1 buitenschoolse opvang in Kapellen) en het is duidelijk: de afdeling 'kinderopvang' is een stevige poot binnen OLO vzw aan het worden.

Daarom was er ook nood aan een specifieke directeur kinderopvang binnen OLO vzw. Een taak die Inge Waterschoot vanaf 1 januari 2017 op zich nam. Zij stond mee aan de opstart van Tierlantijn in 2016.

Inge verduidelijkt de uitbreidingsplannen voor kinderopvang binnen OLO:

Inge: 't Hemeltje was zelf vragende partij voor overname. Ze zochten naar ruimere omkadering voor hun werking en vonden die in onze voorziening.

We zien hier wel een trend in: meer en meer kinderdagverblijven sluiten aan bij grote ondernemingen of voorzieningen sinds het decreet rond de kinderopvang veranderd is. Dat geeft meer stabiliteit, rendabiliteit.

't Hemeltje is niet bepaald een kleine speler en doet het financieel ook goed, maar toch zien ook zij optimalisatie als ze aansluiten bij een voorziening als OLO.

OLO ging op hun vraag in, omdat we kinderopvang inclusief willen helpen maken en we er de kennis voor in huis hebben.'

Inclusie

Inge: 'OLO gelooft erg sterk in inclusie. Men gaat er van uit dat hoe vroeger kinderen in aanraking komen met mensen met een beperking of een ontwikkelingsachterstand,

hoe groter de kans dat ze dat heel normaal vinden, en zullen blijven voor de rest van hun leven.'

We geloven dat je daar de wortels legt voor een inclusieve samenleving.

Plus: voor kinderen met een beperking zijn er gewoon niet erg veel opvangmogelijkheden.

Vaak worden ouders dan doorverwezen naar erg gespecialiseerde kinderopvang, maar dat hoeft niet altijd.

Heel veel van die kinderen kunnen evengoed in 'gewone' inclusieve kinderdagverblijven terecht, mits wat omkadering.

En dat is wat wij kunnen bieden: naast kinderverzorgers zijn er bij ons ook opvoeders en is er begeleiding door orthopedagogen.

Zo werkten we al in Tierlantijn Ekeren en dat willen we uitbreiden naar al onze kinderdagverblijven.
Dat is iets unieks, dat is de meerwaarde die wij kunnen toevoegen.

Ouders zijn daar erg positief over en zien dat ook als een meerwaarde. We hebben nog nooit negatieve reacties gekregen op het inclusieve concept dat in Ekeren al sinds 2016 loopt.'

Niet evident

Inge: 'Wat we wel merken is dat het niet evident is. Het is niet omdat je laat weten: 'wij zijn een inclusief kinderdagverblijf', dat de vragen binnenstromen voor kinderen met een beperking.

Wél voor kinderen zonder beperking, in geen tijd zat Tierlantijn Ekeren vorig jaar volgeboekt.

Maar het is hard knokken om net die kindjes met een beperking binnen te halen.
Dat klinkt tegenstrijdig, maar het is zo.

Voor veel ouders is het geen evidente stap om een kind met extra zorg 'los' te laten en naar een opvang te brengen.

En het is nog weinig bekend dat kinderen met een beperking niet per se naar een erg gespecialiseerde opvang moeten, dat er ook 'gewone' inclusieve vormen mogelijk zijn, zoals onze kinderdagverblijven.

Die bekendmaking, daar moeten we veel tijd in blijven steken...

NAJAAR 2017: VOORBEREIDING OPSTART TIERLANTIJN MERKSEM

En Tierlantijn bleef in 2017 ook na de overname van 't Hemeltje groeien: begin januari 2018 starten we ook een kinderdagverblijf in Merksem op, in een gebouw van de stad Antwerpen in de Terlindenhofstraat 150. Een woning waar we 32 kinderen tussen 0 en 3 jaar zullen kunnen opvangen.

Tierlantijn Merksem is hiermee meteen het tweede grootste kinderdagverblijf van OLO, op de Blokkedoos in Brasschaat na. Verantwoordelijke Leen Stevens schuift mee aan bij het gesprek met directeur Inge Waterschoot:

Inge: 'Het gebouw is geen eigendom van OLO vzw, maar van de stad Antwerpen.'

De stad schreef een tijd geleden een wedstrijd uit om meer kinderopvang te realiseren. Zij stelden daarbij een aantal panden ter beschikking, waaronder dat in Merksem. Wij waren één van de kandidaat-uitbaters en onze aanvraag en businessplan zijn voor Merksem als beste uit de bus gekomen.

Het feit dat Tierlantijn inclusief werkt, heeft daar zeker toe bijgedragen. En we hebben intussen al ervaring in de kinderopvang, meer nog: we zijn intussen een behoorlijk grote speler op de markt. Met Tierlantijn Merksem erbij bieden we 175 voltijdse plaatsen aan in de kinderopvang.

We hebben een concessie-overeenkomst met de stad en betalen hen huur voor het pand.'

Leen, jij gaat Tierlantijn Merksem aansturen?

Leen: 'Inderdaad. Ik ben nu verantwoordelijk voor de 2 Brasschaatse Tierlantijn-vestigingen: de Blokkedoos en het Zandmannetje. Tierlantijn Merksem zal daar nog bijkomen.

Het is de bedoeling dat we daar onze manier van werken en de knowhow die we al hebben opgebouwd, ook kunnen inzetten. Er zullen ook een aantal mensen overkomen die al voor Tierlantijn werken en in januari naar Merksem verhuizen. Zo kunnen we meteen geroutineerd opstarten.'

Inge: 'In Merksem zullen we, net als in Ekeren, voorlopig noodgedwongen zonder subsidies werken, ook al hopen we er ooit te verkrijgen. We zullen er dus met een vaste dagprijs werken, niet inkomensgerelateerd. Maar inwoners van de stad Antwerpen krijgen wel een toelage van de stad, zodat ze maximaal 14 euro per dag kunnen terugkrijgen.'

We zullen ook occasionele opvangplaatsen laten inkopen door de stad. Dat kunnen er maximaal 4 zijn per locatie, bedoeld voor ouders die onverwacht en snel opvang nodig hebben omdat ze bijvoorbeeld werk vinden, of een opleiding moeten volgen en plots opvang nodig hebben. Als kinderdagverblijf krijg je dan per 'gekochte' plaats een bedrag per dag, ongeacht of die plaats ingevuld wordt of niet. Ouders die via deze regeling een kindje in de opvang hebben, betalen dan op basis van hun inkomen.

INCLUSIE VOOR IEDEREEN: MEDEWERKSTER JULIE VERTELT...

Tierlantijn staat dus voor inclusie en die visie proberen we door te trekken in onze hele werking. Inclusie hoeft zich niet te beperken tot de kinderen die wij opvangen. Het kan evengoed ook op volwassen medewerkers slaan.

Dat blijkt bijvoorbeeld uit het verhaal van Julie. Een jonge vrouw, die al 7 jaar met hart en ziel voor Tierlantijn 't Zandmannetje werkt als logistieke hulp.

Julie: 'Ik zorg voor de was en de plas en het eten van de kindjes. Het eten wordt door een gespecialiseerde firma geleverd,. Ik zorg ervoor dat het correct wordt opgewarmd en ik snij alles dan goed fijn of pureer het voor de allerkleinsten. Ik breng alles dan ook naar de kinderen als ze gaan eten.

Ik heb vooral een ondersteunende job. Ik zorg ervoor dat de kinderbegeleidsters het nodige hebben en dat de keuken heel proper is. Ik doe dit heel graag.

Ik begin officieel te werken om kwart na 10. Maar ik kom altijd een uurtje vroeger, gewoon om alles goed voorbereid te hebben voor ik begin en alles goed af te hebben als ik vertrek. Ik heb graag dat alles in orde is en dat er op het einde van de dag geen werk meer is blijven liggen.'

Ondersteund door collega's

Julie: 'Zeker in het begin werd ik goed omringd door mijn collega's. Nu ook nog, maar toen had ik dat meer nodig. In het begin was niet alles in mijn job vanzelfsprekend voor mij. Omdat je met voeding en kleine kindjes werkt, is alles heel strikt qua regels voor de voedselveiligheid. Maar nu weet ik goed hoe ik alles moet doen.

Vooraf het administratieve luik was in het begin soms lastig.'

Maar de begeleiding heeft dat allemaal goed uitgelegd. Ze hebben voor mij ook een systeem ontwikkeld waarin ik alles goed kan bijhouden op een makkelijke manier.

Deel van het team

Julie; Ik voel me echt wel een deel van het team. Ik probeer collega's ook te helpen waar ik kan.

Ik zie soms ook wel dat ze het druk hebben. Dan vraag ik of ik kan en mag helpen.

Zij helpen mij ook, dan is het maar een wedergebaar om hen ook te helpen. Dat is echt teamwerk, vind ik: we zijn er voor mekaar.

Ook al heb ik niet het diploma van een kinder verzorgster en kan ik niet alles doen, ik help en ondersteun hen wel. Er is vertrouwen langs beide kanten. Dat is het mooie aan teamwerk.

Ieder zijn talenten

Wat ik nu kan, kan ik goed en dat wil ik zo behouden. Ik ben wel leergierig en leer graag bij. Maar iets anders gaan doen, dat is momenteel niet aan de orde. Ik hou het graag hierop. Zoals het nu loopt is het goed en wil ik het graag behouden. Ja, zo is het goed...

2018...

2018...

OLO vzw zou OLO vzw niet zijn indien we voor 2018 geen plannen ter verbetering zouden hebben.

Met 'verbetering' doelen we niet alleen op onze primaire processen (kwaliteit van kinderopvang, onderwijs, ondersteuning en zorg), maar evenzeer op de secundaire processen zoals ons medewerkersbeleid, onze interne en externe communicatie.

Om deze laatste processen te optimaliseren, hebben we een actieplan uitgewerkt. We zullen onze beslissingsstructuur vernieuwen, zodat onze ambitie om een vlakkere organisatie te worden, concreet gestalte krijgt.

We zetten consequent de ingeslagen weg van samenwerking verder.

Zo zullen we een netwerk creëren met Rotonde vzw. Samen willen we zoeken naar hoe we een nog betere dienstverlening voor onze kwetsbare medeburgers kunnen waarborgen. U hoort hier in de nabije toekomst zeker nog meer over.

Samen met het lokaal bestuur van Brasschaat willen we graag meewerken aan een fysiek 'Huis van het Kind', in het centrum van Brasschaat.

In onze afdeling verblijf voor kinderen en jongeren is er de jongste jaren een grote stijging van het aantal agressie-incidenten.

Samen met het Comité ter Preventie en Bescherming van onze medewerkers hebben we een actieplan ter verbetering opgesteld. Dit plan zal in 2018 uitgerold worden op de werkvloer.

We vermelden ook graag de overname van het Oriëntatiecentrum Kinsbergen in Wilrijk op 1 januari 2018. Hiermee realiseren wij ook een diagnostisch aanbod voor volwassenen.

2018 wordt ook het jaar van 'Pure Pauze': een inclusief eethuis hartje Brasschaat waar cliënten van onze dagondersteuning meewerken in de keuken en de zaal. Ze volgden daarvoor, samen met hun begeleiding, opleiding in het Antwerpse PIVA.

Vanaf april 2018 zullen zij in het gebouw van de voormalige Rozenhoeve in Brasschaat hun publiek verwennen met heerlijke en gezonde ontbijten, lunches, koffie en dessert.

Tot slot willen we in 2018 een OLO-huis oprichten op de Luchtbal.

Zo willen we onze medewerkers dichterbij hun cliënten laten werken. Mobiliteit wordt een steeds belangrijker gegeven in de stadsregio Antwerpen.

We denken in 2018 verder na hoe we de mobiliteit van onze medewerkers kunnen ondersteunen. Want ook zij staan niet graag stil...

OLO vzw

Hoofdzetel: Miksebaan 264, 2930 Brasschaat
03/ 633 98 50
openluchtopvoeding@olo.be
www.olo.be

Verantwoordelijke uitgever:
Jean-Pierre Van Baelen

Coördinatie:
Annemie Vandeputte

Met dank aan:

Karin Boden
Jan Corens
Philip Dhondt
Geert De Vriendt
Brian Goor
Evelien Jacobs
Julie Slabbaert
Leen Stevens
Hilde Swinnen
Jean-Pierre Van Baelen
Annemie Vandeputte
Roland Vermeulen
Yves Vlyminck
Inge Waterschoot

OLO VZW

© 2017, OLO vzw
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen en/of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van onze organisatie.